

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

EKUMENISKĀ TIKŠANĀS AR JAUNIEŠIEM

Kārļa luterāņu baznīcā, Tallinā
25. septembris 2018

[[Multimedia](#)]

Dārgie jaunieši!

Paldies jums par sirsnīgo uzņemšanu, dziesmām un par Lizbelas, Tauri un Mirko sniegtajām liecībām! Es pateicos par Igaunijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas arhibīskapa Urmasa Vīlmas laipnajiem un brālīgajiem vārdiem! Tāpat pateicos par klātbūtni Igaunijas Baznīcu padomes priekšsēdētājam arhibīskapam Andresam Poderam, Igaunijas apustuliskajam administratoram bīskapam Filipam Žurdānam un citiem dažādo kristīgo konfesiju pārstāvjiem! Pateicos par klātbūtni arī Igaunijas Republikas prezidentes kundzei.

Vienmēr ir labi sanākt kopā, ieklausīties dzīves liecībās, izteikt savas domas un vēlmes, un ir ļoti labi būt kopā mums, kas ticam uz Jēzu Kristu. Šādas tikšanās īsteno Jēzus sapni, kuru Viņš izteica Pēdējo vakariņu laikā: “Lai visi ir viens (..), lai pasaule ticētu!” (Jņ 17, 21) Ja mēs centīsimies cits citu uzlūkot kā svētceļniekus, kuri kopā mēro ceļu, tad iemācīsimies ceļabiedram atvērt savu sirdi ar paļāvību, bez aizdomām un bez neuzticēšanās, raugoties tikai uz to, ko patiešām meklējam, – mieru vienīgā Dieva Vaiga priekšā. Un, tā kā miers ir lietišķa māksla, tad uzticēšanās citiem arī ietver sevī kaut ko no lietišķās mākslas, tas ir laimes avots: “Svētīgi miera nesēji!” (Mt 5, 9) Un šo ceļu mēs ejam ne tikai kopā ar tiem, kuri ir ticīgi, bet kopā ar visiem. Visiem

ir kaut kas mums sakāms. Un arī mums ir kaut kas sakāms visiem.

Lielā glezna, kas atrodas šīs baznīcas apsīdā, ietver kādu teikumu no svētā Mateja evaņģēlija: “Nāciet pie manis visi, kas strādājat un ciešat grūtības, un es jūs atspirdzināšu!” (*Mt 11, 28*) Jūs, kristīgie jaunieši, varat identificēties ar dažiem šā Evaņģēlija fragmenta elementiem.

Stāstījumā pirms šī fragmenta svētais Matejs mums vēstī, ka Jēzus piedzīvo dažādas vilšanās. Vispirms Viņš sūdzas, ka tiem, pie kuriem Viņš vēršas, nekas, kā šķiet, vairs neder (sal. *Mt 11, 16–19*). Jums, jauniešiem, bieži vien gadās, ka pieaugušie, kuri ir jums līdzās, nezina, ko īsti grib vai gaida no jums, vai arī reizēm, kad pamana, ka esat laimīgi, izrāda neuzticēšanos, bet, ja redz jūs nobažījušos, noniecina to, ko piedzīvojat. Konsultācijās pirms sinodes, kuru drīz svinēsim un kuras gaitā domāsim par jauniešiem, daudzi no jums lūdza, lai kāds jūs pavadītu un saprastu bez tiesāšanas un prastu ieklausīties, kā arī atbildēt uz jūsu jautājumiem (sal. Jauniešiem veltītā sinode, *Instrumentum laboris*, 132). Mūsu kristīgās Baznīcas – un es uzdrošinos to teikt par ikvienu institucionāli strukturētu reliģisku procesu – reizēm saglabā attieksmi, ar kādu mums ir bijis vieglāk runāt, sniegt padomus un piedāvāt kaut ko no mūsu pieredzes, nevis ieklausīties, ļaut sevi uzrunāt un apgaismot tam, ko pieredzat jūs. Pārāk bieži kristīgās kopienas noslēdzas sevī, to pat nemanot, un neklausās jūsu bažās. Mēs zinām, ka jūs vēlaties un gaidāt, “lai jūs pavadītu nevis kāds nelokāms tiesnesis vai bailīgi un no visa pasargāt griboši vecāki, kuri tādējādi tikai panāktu atkarību no sevis, bet gan kāds, kurš nebaidās pats sava vājuma un kurš prātīs celt gaismā dārgumu, ko sevī glabā kā māla traukā (sal. *2 Kor 4, 7*)” (*Turpat*, 142). Šodien šeit jums vēlos teikt, ka mēs gribam raudāt kopā ar jums, ja raudat, gribam pavadīt ar aplausiem un smiekliem jūsu priekus un gribam palīdzēt jums sekot Kungam savā dzīvē. Jūs, jaunieši un jaunietes, to zināt – ja kristiešu kopiena ir patiešām kristīga, tā nenodarbojas ar prozelītismu. Tā tikai klausās, uzņem, pavada un dodas uz priekšu, taču neko neuzspiež.

Jēzus sūdzas arī par pilsētām, kuras Viņš bija apmeklējis, kurās bija paveicis vairāk brīnumu nekā citur un kurās izrādījis vairāk maiguma un tuvības. Jēzus tās apsūdz izpratnes trūkumā – tās neapzinās, ka pārmaiņas, kuras Viņš nācis piedāvāt, ir steidzamas un ka nevar gaidīt. Viņš iet pat tiktāl, ka saka – tās ir spītīgākas un aklākas par Sodomu un Gomoru (sal. *Mt 11, 20–24*).

Kad mēs, pieaugušie, noslēdzamies kādai realitātei, kas jau ir noticis fakts, jūs atklāti mums sakāt: “Vai jūs to neredzat?” Un daži drosmīgāki uzdrošinās teikt: “Vai jūs neesat pamanījuši, ka neviens jūsos vairs neklausās un jums netic?” Mums patiešām nepieciešama atgriešanās, mums nepieciešams atklāt – lai mēs jums būtu līdzās kā atbalsts, mums jāmaina daudzas situācijas, kuras galu galā jūs attālina.

Mēs zinām – kā jau jūs mums teicāt –, ka daudzi jaunieši neko mums neprasa, jo neuzskata mūs par nozīmīgu dialoga partneri, kas kaut ko dos viņu dzīvei. Slikti, ja kāda Baznīca, kāda kopiena izturas tā, ka jaunieši domā: “Tie man nepateiks neko tādu, kas man dzīvē noderētu.” Daži pat atklāti lūdz, lai liek viņus mierā, jo Baznīcas klātbūtni uztver kā traucējošu un pat kaitinošu. Un tā ir

taisnība, jo viņi ir sašutuši par seksuālajiem un finanšu skandāliem, neredzot, ka tie tiktu nepārprotami nosodīti, tāpat par neprasmī nesagatavotības dēļ atbilstīgi uztvert jauniešu dzīvi un sensitīvos jautājumus vai arī vienkārši par pasīvo lomu, ko atvēlam jauniešiem (sal. Jauniešiem veltītā sinode, *Instrumentum laboris*, 66). Tās ir tikai dažas no jūsu prasībām. Mēs vēlamies uz tām atbildēt, vēlamies būt – kā jūs paši to sakāt – “kopiena, kas ir caurspīdīga, atvērta, godīga, pievilcīga, komunicējoša, pieejama, priecīga un interaktīva” (*Turpat*, 67). Tas nozīmē – kopiena bez bailēm. Bailes mūs aizver. Bailes mūs spiež būt prozelītiem. Taču brālība ir kas cits – tā ir atvērta sirds un brālīgs apskāviens.

Pirms Jēzus izteica vārdus, kuri lasāmi šeit augšā, baznīcas apsīdā, Viņš slavēja Tēvu. Jēzus to darīja tāpēc, ka zināja – tie, kuri ir sapratuši, kuri aptver Viņa vēsts un personas pašu kodolu, ir mazie, tie, kam ir vienkārša un atvērta sirds. Un, redzot jūs šeit tā sapulcējušos un dziedam, es pievienojos Jēzus balsij un palieku apbrīnā, jo jūs, par spīti mūsu liecības trūkumiem, turpināt atklāt Jēzu mūsu kopienu vidū. Jo mēs zinām, ka tur, kur ir Jēzus, vienmēr ir atjaunotne, vienmēr ir iespēja atgriezties, atstāt aiz muguras visu, kas mūs šķir no Viņa un no mūsu brāļiem. Kur ir Jēzus, tur dzīvei vienmēr ir Svētā Gara smarža. Jūs šodien šajā vietā esat šī Jēzus brīnuma aktualizācija.

Tātad, jā, mēs no jauna sakām: “Nāciet pie manis visi, kas strādājat un ciešat grūtības, un es jūs atspirdzināšu!” (*Mt* 11, 28) Bet sakām to, būdami pārliecināti, ka neatkarīgi no mūsu ierobežojumiem, sašķeltības Jēzus turpina būt par pamatojumu tam, kāpēc esam šeit. Mēs zinām, ka nav lielāka atvieglājuma kā uzticēt Jēzum to, kas mūs nospiež. Zinām arī, ka daudz ir to, kuri Viņu vēl nepazīst un dzīvo bēdās un apjukumā. Kāda jūsu slavena dziedātāja pirms apmēram desmit gadiem vienā no savām dziesmām dziedāja: “Mīlestība ir mirusi, mīlestība ir aizgājusi, mīlestība vairs nedzīvo šeit.” (*Kerli Kī [Kerli Kōiv], Love is dead*) Lūdzu, nē! Darīsim tā, lai mīlestība būtu dzīva! Un mums visiem tas jādara! Daudz ir to, kas gūst šādu pieredzi, – tie redz, ka viņu vecāku mīlestība beidzas, redz, kā izgaist pavisam nesen precētu pāru mīlestība; viņi izjūt dziļas sāpes, apzinoties, ka nevienam nerūp tas, ka viņiem jādodas emigrācijā, lai atrastu darbu, vai arī redzot, ka viņiem pievēršas aizdomu pilni skatieni, jo viņi ir svešinieki. Varētu šķist, ka mīlestība ir mirusi, kā teica Kerli Kī, taču mēs zinām, ka tā nav, un mums ir kas sakāms par to, kaut kas, ko pasludināt, turklāt vairāk ar darbiem nekā vārdiem. Jo jūs esat attēlu paaudze, darbošanās paaudze, kura vairāk dara, nekā nododas spekulācijām un teorijai.

Un tas Jēzum patīk, jo Viņš nāca mūsu vidū, lai darītu labu, un mirstot Viņš deva priekšroku nevis vārdiem, bet spēcīgajam krusta vēstījumam. Mūs vieno ticība Jēzum, un Viņš gaida, ka nesīsim Viņu visiem jauniešiem, kuri ir zaudējuši dzīves jēgu. Pastāv bīstamība – tas attiecas arī uz mums, ticīgajiem, – zaudēt dzīves jēgu. Tas notiek tad, ja mēs, ticīgie, neesam konsekventi. Pieņemsim visi kopā šo jauno, ko Dievs ienes mūsu dzīvē, – šo jauno, kas mūs mudina sākt arvien jaunu ceļa posmu, lai dotos turp, kur cilvēce ir visvairāk ievainota, tur, kur cilvēki aiz virspusējības un konformisma šķietamības turpina meklēt atbildi uz jautājumu par savu dzīves jēgu. Taču nekad neiesim vieni paši – Dievs nāks kopā ar mums; Viņš nebaidās, nebaidās no nomalēm, turklāt Viņš

pats sevi darīja par “nomali” (sal. *Fil* 2, 6–8; *Jņ* 1, 14). Ja mums ir drosme iziet ārpus sevis – ārpus sava egoisma, savām noslēgtajām domām – un doties uz nomalēm, tad mēs tur atradīsim Jēzu, jo Jēzus iet mums pa priekšu. Viņš ir to mūsu brāļu un māsu dzīvē, kuri cieš un tiek atmesti. Viņš jau ir tur (sal. *Gaudete et exultate*, 135).

Jaunieši un jaunietes! Mīlestība nav mirusi, tā mūs sauc un sūta misijā. Tā lūdz tikai vienu – atvērt sirdi. Lūgsim apustuļu spēku, lai nestu Evaņģēliju citiem – to piedāvātu, nevis uzspiestu – un lai mēs atteiktos darīt savu kristīgo dzīvi par atmiņu muzeju. Kristīgā dzīve ir dzīve, tā ir nākotne, tā ir cerība! Tā nav nekāds muzejs. Ļausim Svētajam Garam, lai Viņš mums palīdz uzlūkot vēsturi augšāmceltā Jēzus perspektīvā. Tad mūsu Baznīcas spēs doties uz priekšu, uzņemot sevī Kunga pārsteigumus (sal. *Turpat*, 139), atgūstot savu jaunību, prieku un skaistumu, par ko runāja Mirko, skaistumu, kas grezno līgavu, kura iet pretim Kungam. Kunga pārsteigumi! Kungs mūs pārsteidz, jo dzīve mūs vienmēr pārsteidz. Dosimies uz priekšu, pretim šiem pārsteigumiem! Paldies!